

TEHNIKAÜLIKOLA

TALLINNA TEHNIKAÜLIKOOI AJALEHT

ILMUB 30. APRILLIST 1949

Nr. 31 (1330)

Reede, 27. oktoober 1989

Hind 2 kop.

TTÜ 53. AASTAPÄEV

Oktoobrikuu teisel reedel ümbritses meie maja traditsioonipäraselt pidulik meeleolu. Kolmandat aastat juba, kuid esimest korda pühitsesime oma aastapäeva ülikoolina.

Uus ehk tegelikult küll tagasisaadud õige nimi lisas üritusele tublisti pidulikkust. Rektor BORIS TAMM: «See pole formaalsus, vaid tagasipöördumine traditsiooniliste väärtuste poole. Tehnikaülikool on minu silmis rahvuskultuuri oluline osa, mitte ainult kõrgharidusega inimeste ettevalmistamise koht.»

Eelnevaga seostubki loogiliselt Opetatud Nõukogu piduliku istungi esimene päevakorrapunkt: rektor akadeemik B. TAMME INAUGURATSIOON. ÜN Presiidiumi esimees Arnold Rüütel andis üle rektori tunnismärgi — ametiraha — sõnadega: «Haruharva leiame inimesi, kes jõuavad teha oma teadustööd, juhtida kõrgkooli ja osaleda ühiskondlik-poliitilises elus.»

Boris Tamm tänas vastukõnes härra presidenti ning lausus: «Minu jaoks pole rektori ametiraha mitte ainult võimuse sümbol, vaid ma suhtun sellesse kui Eestimaa hariduse, kultuuri ja teaduse kehastusse.»

Aastapäevakõne pidas sellesugisel aktusel prof. HARALD VELNER.

TPI kõrgeimaks autasuks kinnitati 1979. aastal medal «Mente et manu». Täna on neid välja antud 151 korral. Käesolevast õppeaastast on TTÜs sisseviidud SUUR TEENETE MEDAL «Mente et manu» märkimaks ära üksikute isikute eriti suuri teeneid. Tunnustades väljapaistvat tegevust Eesti suveräänsuse eest võitlemisel, millega on loodud alus radikaalsetele ühendustele TTÜs, otsustati SUUR TEENETE MEDAL anda vabariigi president ARNOLD RÜÜTELILE.

Viekkümnest juubelist alates on Tallinna Tehnikaülikoolil jälle õigus võtta sümbolseid oma pere liikmeteks auväärsed teadlasi pärjates neid audoktori tiitliga. KÄESOLEVAL AASTAL KINNITATI AUDOKTORI LINT KAHE TEADLASE ÖLALE. Esimesena promoveeriti tee- ja raudteetehnika professor JUSSI MATTI ILMARI HYYPPÄ, Helsinki Tehnikaülikooli rektor aastast 1985. Tema aktiivsel osavõtul valmistati sellel aastal ette uus, laiaulatuslikum koostööleping Tallinna ja Helsinki tehnikaülikoolide vahel. Tehnikaülikooli audoktoriks valiti ka professor MATYAS HORVATH Budapesti Tehnikaülikoolist.

Aastapäeva lõpetas rektori vastuvõtt Glehni lossis.

ULLI SATS

Rektor üatub Arnold Rüütlile Suure Teenete Medali «Mente et manu».

TTÜ audoktorid Jussi Hyyppä (vasakul) ja Matyas Horvath.

Fotod ARVO VILUP

In memoriam Harri Eesmaa

Kui halastamatu haigus poleks meilt enneaegselt röövinud omaaegse haldusprorektori Harri Eesmaa, oleksime 29. oktoobril teda õnnitlenud seitsmekümenda sünnipäeva puhul.

Harri Eesmaa oli self made man. Kuuekümnendaastasena kaotas ta surma läbi oma käsitöölisest isa. Visalt töö kõrvalt õppides sai ta 1941. a. juunis keskharidust tõendava Tallinna Kommertsikooli diplomi. Kuu aega hiljem mobiliseeriti ta Punaarmee ja viidi Venele. Edasine saatust oli mobiliseeritud eesti noormeestele tüüpiline: 6 kuud nälgimist tööpataljonis, 10 kuud pingelist lahinguõppust Eesti Laskurkorpuses, sõit rindele ja osavõtt selle väekoondise kõhkidest operatsioonidest kuni sõja võiduka lõpuni. H. Eesmaa demobiliseeriti novembris 1945. a.

Ja jälle algas töö kõrvalt õppimine. Sedapuhku TPI majandusteaduskonnas, mille ta 1949. aastal lõpetas tööstusökonomika erialal.

Nüüd aga naeratatakse talle saatust. Alustanud 1946. a. märtsis tööd instituudi statistika kateedris laborandina, nimetati ta vähem kui kaks aastat hiljem, 1947. a. detsembris veel üliõpilaseks, instituudi direktori majandusala-asetäitja kohusetäitjaks. Varsti aga leidis üks suurematele hõnõõridega seltsimees, kes soovis ise selles auväärses ametis töötada. Seetõttu tuli H. Eesmaale 1948–1951. a. juhtida instituudi majandusosakonda, mis aga polnud ka halb võimalus. 20. juunil 1951 kinnitati H. Eesmaa aga lõplikult direktori asetäitja ametisse. Ta töötas sellel, vahepeal haldusprorektori ametikohaks ümber nimetatud tööpostil, kuni vanaduspensionile minekuni 1983. aastal.

Haldusprorektori töö pole kergete killast, eriti kui on tegemist intensiivselt laieneva õppeasutusega. H. Eesmaa ametiajal suurenes üliõpilaste arv ligi 7, õppejõudude arv umbes neli korda. Tuli teha tohutut tööd instituudi materiaalse baasi arendamisel: rekonstrueerida vanad ennesõja-aegsed õppehooned, ehitada uued Mustamäe õppekorpused, mitmed laborid, spordi- ja puhkebaasid. Tuli luua ajakohane haldusaparaat ning korraldada majanduse ja finantside juhtimine. Lisaks sellele tegi H. Eesmaa õppetööd ja täitis mitmeid esindus- ning ühiskondlikke ülesandeid. Kõige sellega sai ta suurepäraselt hakkama. Teda tunti kui raud-

sete närvidega meest, kes üheski olukorras (ja neid «olukordi» on haldusprorektori töös üpris sageli) ei kaotanud oma rahu ega tasakaalu.

1979. aastaks, mil H. Eesmaa sai 60-aastaseks, oli tema elutöö juba ausalt tehtud. Edasilükkamatute ülesannete tõttu, samuti sobiva asendaja puudumisel, sai ta vanaduspensionile siirduda alles neli aastat hiljem. Ta oli suutnud säilitada oma tarmukuse ja elujõu. Perspektiivis olid rahulikud ja mõnusad pensionäriaastad Kloogaranna põlispuude alla ehitatud maakodus. Kuid Harri Eesmaa ei suutnud ega saanud siiski lõplikult lahkuda oma instituudist: ta nõustus võtma enda peale mõõduka koormusega seotud plaaniosakonna juhataja ülesanded.

Kuid saatust otsustab meie elukäiku omal suval. 1985. aasta kevadel avaldusid H. Eesmaale raske haiguse esimesed sümptomid. Piinarikas ja lootusetu võitlus selle tõvega lõppes 15. juunil 1986. a. Harri Eesmaa põrm sängitati maamulda Metsakalmistu mändide alla. Tema nimi on igaveseks kirjutatud Tallinna Tehnikaülikooli annaalis. Mälestus temast ei kustu ka tema kaasaegsete südames.

Prof. H. LEPIKSON

ÕPETATUD NÕUKOGUS

* Registreeriti TTÜ juures korp! «Fraternitas Livienensis» Tallinna konvent.

* Arutati võimalikke muudatusi üliõpilaste vastuvõtul.

* Kuulati Juhani Kivi infot ühisettevõtte «Tehnikapilt» ühisajakirja väljaandmisest, kiideti heaks uue tehnikaajakirja ilmumahakkamine ning otsustati seda toetada 10 000 rublaga.

VASTAMATA KÜSIMUSI SISEKULTUURI(TUSE)ST

Toimetust on saanud mitmeid kirju, kõigis neis üks mõte: niimoodi nüüd küll enam edasi elada ei saa.

Aga kes, kuidas ja mida peab — suudab paremaks muuta?

Üksinda ja üksteist halvustades ilmselt ei keegi.

Uus õppeaasta on täie hoo-ga käimas. Ja nagu ikka on see kindlasti mingite pisikeste muutuste võrra eriline ning eelmistest erinev. Ja uus tudengiseltskond on ka teistsugune kui, ütleme, mõned aastad tagasi. Vähemalt mina ise arvan seda juba kogunud olevat.

21. septembril toimus Taidleja Majas ehk rahvakeeles Glehni lossis diskoklubi poolt korraldatud hooaja avatall. Vaatamata tantsupeo tagasihoidlikule ja pretensioonitule sisule oli lustihimulist rahvast koos rohkem kui palju, kivi-seintega (mitte kummist) lossi tarvis. Oli isegi nii palju, et kõik soovijad ruumikitsikuse tõttu sisse ei pääsenud. Mis järgnes? Mõned kõrge enesehinnanguga eriti väärtuslikud indiviidid (üliõpilased — ikkagi eesrindlikum osa noortest) peksid puruks ukse- ja aknaklaase, vähe veel sellest, alla-kirjutatu pääses hädavaevu kerepeale saamisest. Vähemalt lossi sissepääsu lähistel oli avapidu mõnel ajahetkel lausa õuduste trall ja destruktivsete kirgede vallandumise lahinguväli. Järgnev oli paratamatu. Mõnda aega ei saa avatalli haavu lakkuv Glehni loss tudengeid vastu võtta. Muidugi pole see mingi lahendus. Põhjused ja juured peituvad ilmselt sügavamal ja kaugemal kui tudengkonna kirjutamata normide ning tõekspidamiste hetkekogumis.

Miks leidis kevadise spordihoone tantsumaratoni ajal üks (kaine) noormees, et temal pole sünnis piletit osta (ta väitis, et see on ebaõiglane!) ning lõi selle asemel südamerahus jalaga sisse ühe aknaklaasi, et sellest privaat-käigust siseneda?

Miks visatakse pidudel ja kontsertidel suitsetades konisid kuhu juhtub? Rääkimata sellest, et sellistes kohtades üldse ei tohiks suitsetada.

Miks pole harvad juhused, kui Glehni lossi pidudel keegi,

vaevumata WCd külastada, lihtsalt nurka urineerib?

MIKS? MIKS? MIKS?

Ühiskond on haige ja inimised on sellest samuti haiged. Isiksusevastane on nivelleeriv koolisüsteem ja sõjavägi, kus suurem osa tehnikaulikooli poisse nüüdseks ajusid loputamata on käinud. Defitsiidihõn-gulise olmeaalsuse üha suurenevad hundiseadused on ka reaalsus. Üliõpilasklubi ehk nüüd uue nimega TTÜ Kultuurikeskuse ruumikitsikus üliõpilase meelelahutus- ja kultuurivajaduste kasvõi elementaarseks rahuldamiseks on ka reaalsus. Glehni loss pole kummist, nagu avatallil tõdeda võis. Roheline klubi on kohutavalt kõle. Peale kalapäeva hääbub ookeanilukate toiduks töötlemise meeldiv (?) aroom mõnikord mitu päeva. Sügisel võimaldab katusekonstruktsioon teatud osal vihmaveest alati ka saali sadada ning talvel on saali temperatuur vaid mõnevõrra kõrgem akende taga valitsevast. Esimese ühika all asuv «Piko» klubi on ilmselt veel n aastaks kõrgemalt tulnud korralduse alusel ladu. Kolmandas ühikas asuv «Eva» klubi teeb peale remonti küll varsti ukseid lahti, kuid hirmuga mõtlen sellele, kuidas need «ühisisiksused», kes Glehni lossi aknad sisse peksid ja rusikad käiku lasid, viiekümne istekohaga ruumikesse trügima hakkavad, et ennast näidata. Kõigi jaoks lihtsalt ruumi ei jätku. Eriti sellele enamusel, kelle sisemine kultuur nii käituda ei luba. Veel on tehnikaülikooli juures paar-kümmend huviklubi ja korporatsioonid, kes ka kusagil koos käia tahavad. Aga kus?

Loomulikult on ühiskond vaene ja näpuotsatäite kaup jätkub hädavajalikku vaid sinna, kus kõvemat lärmi osatakse teha. Üliõpilane pole süüdi. Nendes asjades, mis temast ei sõltu. Ometi on palju asju, mis sõltuvad üksnes temast. Öigemini, igapäevaste tutustundest enese ja teiste ees ja sisemistest normidest.

Või nii nagu ütles üks ameerika rockmuusik: «Kõik suured revolutsioonid peatsid alguse saama hommikul vannitoa peeglist».

Millal...?

IMMO MIHKELSON

ÜLIÕPILASLIIT

No nii. Midagi tehakse jälle nagu vanasti ei olnud. Kaugel käinud, palju näinud mehed ehk annavad aru, mis asi see on.

URMO VALLNER ja IVAR PAPLAVSKIS: Nojah. Uuritud on nimeit üliõpilasliitude tegevust Põhjamaades, millest nüüd tahakski rääkida. On ju meil see asi veel päris algeline.

Peab märkima, et ÜLd on seal päris vanad. Näiteks Lundi Ülikoolis juba üle saja viiekümne aasta. See näitab, et ÜL on vaeeldamatult vajalik ja arenguruumist ilmselt puudu ei tule.

Kõigepealt ehk sellest, millega ÜL tegeleb. Ja tegeleb ta kõikide probleemidega, mis üliõpilastel vähegi võib tekkida — vabast ajast kuni ühiselamuteni, sinna vahele jääb veel õppetöö ka. Kõikumused õppejõu pädevusest jne.

ÜL teeb koostööd ka mitmete rahvusvaheliste organisatsioonidega, millede komiteed alluvad ÜLle. Siia kuulub tudengite välismaine praktika jne. Liit omab sööklaid, restorane, ühiselamuid, trükikodasid, poode. Kõik teenused neis on odavamad kui analoogsetes linnades.

Mis toidab, kust raha tuleb?

Liidud on rikkad, vähemalt summad suured.

Lihttudeng ja ÜL?

On suur hulk soodustusi, eriti rahalise külje pealt: odav elamispiind, baarid, söögikohad, kinod, autode üürimine jne.

Võib-olla ehmatub meie tudengit sõna kohustuslik nagu Soomes—Rootsis?

Kuna soodustustest saavad osa tööpoolest kõik tudengid, ei pääse nad neist üle ega ümber, siis peavad kõik ka maks-

ma ja see on täiesti loomulik. Pealegi on see riigiseaduses ette nähtud.

Vähemalt mingeid probleeme sellel tasandil tekkinud ei ole ja maks ei ole ka kuigi suur. Meie rahas umbes 10 rubla poolaastas. Tuluga ei anna võrrelda.

No nii. Meretagusest peaks nüüd ülevaade olema. Mis probleemid siin siis kohe rõhuma hakavad? Mis on olemas, kuhu minna?

ÜL on registreeritud TTÜs ja linna TKS ning omab pangavarvet. Peale selle on olemas needsamused meretagused sidemed. Muuseas, seal tunnustatakse meid juba täielikult. Õige pea saame ka oma telexi, nii et oleme Euroopa ühenduses. Kogemuste omandamine ja sidemed on häda-vajalikud. Sellel aastal on ÜLi vahendusel käinud lääneriikides ligikaudu 50 tudengit. Edaspidi see arv kindlasti kasvab. See kõik on muidugi meeväike osa sellest, mis veel on. Kõigepealt ja kõige tähtsam: vaja on üliõpilaste toetust. Praegu praktiliselt puudub organisatsioon, mis kaitseks nende huve. Komsomol me ei räägi ja ega ametiühing ei ole parem. Pealegi on neil ka oma kõrgemal seisvad juhtorganid. ÜL oleks seavastu täiesti sõltumatu.

Juhtimisstruktuur. Igast tudengkonnast valitakse ca 10 liiget, kes moodustavad üliõpilaspärlamenti. See teeb ca 60 inimest, mis oleks ka ÜLi kõige tähtsam organ.

Üliõpilaspärlamendis peaksid meie arvates ühes või teises vormis esindatud olema ka kõik meie kõrgkoolis eksisteerivad üliõpilaste organiseerumise vormid, s.o. korporatsioonid, seltsid, klubid jne. Muidugi juhul kui viimased ise peavad seda vajalikuks.

Need 60 määravad juhatusetehnilise organi — 5–10 inimest, kes viivad pärlamenti otsuseid ellu. Need üliõpilased tegeleks igapäevase kitsalt oma alaga, kes kultuuriga, kes haldusprobleemiga jne. Soomes—Rootsis on see juhtkond aastaks õppetööst vabastatud, sest töö ÜLis on nii tõsine, et õppimise kõrvalt seda hästi teha pole võimalik. Meie katsume saavutada sedasama.

Pärlamendivalimistest võib oma teaduskonnas osa võtta iga tudeng. Oma kandidatuuri võib samuti üles seada igapäev. Põhiline on praegu äratada iga tudengi huvi ÜLi vastu. Et ta taipaks ja usuks, et tegemist ei ole enam mingi formaalse organisatsiooniga. Et tudeng ärkaks sellest pessimismist ja tulipimusest, mida aastatepikkune organisatsioonitamine on sisendanud.

Mis oleks esimeseks sammuks või sammudeks mida nüüd astuda?

Tudengile võib kõige selle läänemuinasjutu peale jätta mulje, et tema väsinud silmad mingeid muutusi paremuse poole küll ei näe.

Praegune suurem mure on oma maja. See ei olegi nii müstiline, ehkki praegu ei või ka midagi kindlat öelda — midagi on õhus küll. Seal saaks olema baarid, saun ja kõike muud ning loomulikult soodustustega ÜLi liikmetele.

Tegelikult võiks kõik sellised asjad nagu näiteks Glehni loss ja Roheline klubi olla ÜLi alluvuses. Peale selle veel kõik klubid, kes selleks soovi avaldavad. Sellisel juhul saaks klubidele võimaldada korraldatud ürituste tuludest kõik, peale minimaalsete amortisatsioonikulude, oma arvele kanda. Sealjuures sularahas. Tõuseks järsult ürituste arv ja kvaliteet, tekiks ju materiaalne huvitus ja konkurents. ÜLi mureks jääks ka klubidele ruumide leidmine. Praegu vaa-

tab igapäev ise, kust saab ja tihti ei saagi ning seetõttu jääb mõndagi põnevat toimumata. Avatud peaks saama ka oma õppetarvete kauplus. Ja ega kogu see värk ei olegi nii kauge tulevik. Võimatu ei ole ju tegelikult miski. Selleks on aga vaja jõudusid. On vaja teotahetist ja -võimelist meeskonda, kellest igapäev tahaks ise midagi konkreetset ära teha ja kes kõik koos moodustaksid ühismeelse terviku. Samavõrd on vajalik üliõpilaste toetus, sest kui asi jääkski ainult kä-

putäie aktivistide ajada, ei saaks meid keegi tõsiselt võtta. Me poleks lihtsalt keegi. Nii et tohi me valimistega enam viivitada ja sellele hakkab nüüd eelnema ka maksimaalne propaganda. Valimiste läbiviimise viisi ei ole veel välja mõeldud. Kogu teaduskonda ühel ajal ühte ruumi saada on raske kui mitte võimatu. Kuidas siiski, seda saab näha ja õige varsti.

Küsitles

JAAN PUUSAAG

MIS SAAB KOMSOMOLIST?

24.–25. novembril 1989. a. tuleb kokku ELKNÜ XXI kongress, mis peab otsustama ühingu edasise saatuse. Ühes olukorras ühesmeelse — praegusel kujul komсомол Eestis enam edasi eksisteerida ei saa. Mida konkreetset see formuleering endas sisaldama hakkab, sõltub igast komсомolist — ühingu saatuse peavad otsustama tema liikmed ise.

ELKNÜ TTÜ organisatsioonil on vähemalt 6 mandaati (sõltuvalt arvestuskaartide arvust ELKNÜ TTÜ Komitee arvestussektoris) ELKNÜ Tallinna Oktoobri rajooni kongressidele koosseisus. ELKNÜ TTÜ Komitee ot-

PÖGUS EELINFO

Lähemal ajal paigaldab Tallinna Tehnikaülikooli Üliõpilasliit oma ruumidesse rahvusvahelise TELEX'i. Kuna tege-mist on teadaolevalt ainukese omataolisega Tallinna Tehnikaülikoolis, siis oleme selles osas valmis osutama teenuseid kõigile TTÜ allasutustele.

Nii et, mõelge järele:

ROHKEM PEREMEHE TUNNET!

Pikka aega on meile sisendatud, et kõik meid ümbritsev on sotsialistlik omand. Omand, mis kuulub kõigile ja mitte kellelegi. Et selline suhtumine omandisse omaks on võetud, näitab järjest suurenev varavastaste kuritegude hulk ja vandalismiaktide laienev levik. Seejuures on meie sallimatus nende nähtuste suhtes järjest vähenenud. Mõnel pool riigi vara vargust enam varguseks ei peetagi. Milline on olukord meie majas?

Majandusosakonna juhataja pr. Maaritsa käest võib kuulda jubedaid lugusid meie auditooriumides toimuvast. Mõõdu-nud kevademestriil tuli MAHA KANDA 180 lõhutud tooli, palju lõigati puruks ja varas-tati koridorides olevat puhke-mööblit ja toataimi, mitmel korral reostati õhtusel ajal auditooriume jne.

Raamatupidamise andmetel on meie ülikool käesoleva aastat üheksa kuuga SOETANUD väikevahendeid (maksumusega alla 100 rbl.) 115 000 rubla eest. Siia hulka kuulub ka auditooriumide mööbel. Sama aja

sustas valida need kuus esin-dajat komitee laiendatud ja avalikul koosolekul novembri-kuu alguses. Osaleda võivad sellel üritusel kõik ELKNÜ liikmed Tallinna Tehnikaüli-koolist, rangelt sõltuvana vaid huvist asja vastu. Arvestada tuleks ehk ainult seda, et valitud kuus komnoort saavad omama täielikke volitusi kõ-nelda kogu ELKNÜ TTÜ or-ganisatsiooni nimel (s.h. näi-teks ühingu täieliku laialisaat-mise või uue organisatsiooni moodustamise küsimuses).

See lühike teade on mõeldud põgusa eelinfona — koosoleku täpse aja ja koha teatame hil-jem.

IVAR PAPLAVSKIS
ELKNÜ TTÜ Komitee sekretär

- 1) kas teil on partnereid laias maailmas
- 2) kas te tahate vahetada nendega operatiivselt in-formatsiooni.

Kui on ja tahate, ning teie partneritel seal juhtub veel olema aparaat nimega TELEX, siis olge valmis.

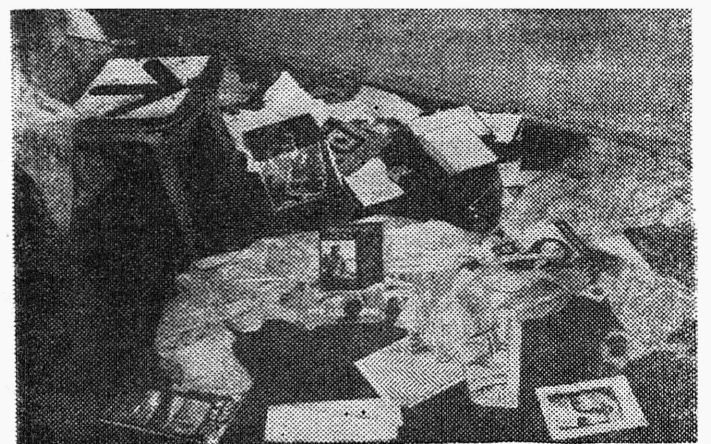
Täpne informatsioon ilmub vahetult pärast TELEX'i pai-galdamist.

TTÜ Üliõpilasliit

jooksul on MAHA KANTUD väikevahendeid 70 000 rubla eest! On selge, et sellise suhtumise juures materiaalses väärtustesse me jõukamaks ei lähe. Seda enam, et kogu va-bariigi üleminekuga isemajan-damisele ei ole, vähemalt esi-algu, ette näha hariduse täien-davat finantseerimist.

Eesti Raadio igapäevased miilitsateated süütamistest ja muudest sabotaažiaktidest peatsid tegema valysaks kõiki, kelle valduses ja hooldamisel on Tehnikaülikooli ruume ja vara. Meie hooned on kurjade kavatsustega inimeste ees vä-ga kaitsetud. Eriti õhtusel ajal, kuna sissepääs majja on kõi-gile vaba. Oleks hädavajalik kehtestada range sissepääsure-žiim alates kella 18.00-st kuni päevastel üliõpilastel on õppe-töö lõppenud ja õhtustel ala-nud. Võib-olla peaks koguni VI õppekorpuse sissepääsu õh-tuti sulgema.

Majandusosakonna andmetel on majas rohkesti inimesi, kel-le tööpäev kestab koguni mitu tundi üle kesköö. Kas see on otstarbekas ja kas sel ajal just tööd tehakse? Muidugi on mõningatel juhtudel (töö arvu-mõõtmiseks) (Järgneb lk. 3)

«Hubane nurgake» ühikatoas.

Foto ARVO VIILUP

LIBRARIA

SAVI

mäletan aega
mil olin savi
ainult savi
tühjalts sau.
vormita ja kujuta
tihk-võimas mass

need olid kuldsed ajad
enne
kui must tehti pajad
inimene, pott
ja tass.
kui mina olin mina!
nüüd sisimasse süljata
võib iga ätt
ja pista nina hulkuv kass

nad võtsid mind
ja mütsisid
ja tegid milo veenust
nii mõni käpard pätsides
mus otsis oma geeniusi

tahan savi olla!
tühjalts savi
ainult sau

nad ütlevad ma olenat
üks pehme painduv
meedium.
iroonia! ma vaenulik
all särava glasuuri.
sees vormi kitsa puuri
keeldun.
tõrkjalt mõranedes
sõrad vastu ajan
ja oma neima lõpuks saan.
sest elu
mis mul vägivaldselt pandi
põue
viin kahjuröömsalt mulla-
ema õue

ERGO KARUKS

on sündinud 22. oktoobril 1931 Rakveres. Haridustee Rakveres katkes täpselt sünnipäeval 1944, kui ta oli sunnitud koos vanematega läheneva rindejoone eest põgenema Rootsi. E. Karuksi edasine haridustee on seotud Rootsi ja Kanadaga. Peale Toronto Ülikooli ehitusosakonna lõpetamist oli ta terve rea aastate jooksul Toronto Ülikoolis õppejõuks ehitusmaterjalide alal. Praegu on ta eratfirma «Caruba Holdings Limited» president. Firma tegeleb peaaesjalikult ehitusmaterjalidega: üheks esimeseks oma poolt loodud produktiks oli materjal, mille nimi on tapcreat. Seda vettpidavat, betooni tugevusega materjali on kasutatud paljudes paikades üle kogu maailma alates aatomielektrijamaade betoonkonstruktsioonide «lappimisest» kuni Põhjamere põhjas olevate nafta ja gaasitorude kaitsekatet korrosiooni ja mehaaniliste vigastuste vastu. Praegu tegeleb muu hulgas ka mitmesuguste kergbetoonidega. Eestis käigu jooksul leidis siin mitmesuguseid võimalusi koos-

tööks kohalike organisatsioonide ja asutustega just viimases valdkonnas.

UNO LIIV

Härra ERGO KARUKS andis oma nõusoleku esineda TTÜs ettekandega ehituste projekteerimisest ja nende realiseerimisest Põhja-Ameerikas. Ettekanne toimus TTÜ ruumides 20.09. 1989. a. ja pakkus suurt huvi tuleviku-Eesti seikukohalt.

Projekt saab oma alguse omanikust, kelleks võib olla nii isik kui ka mõni ettevõtte. Omanik valib projekti realiseerimiseks projekti juhendaja, läbiviija. Projekti juhendaja realiseerib projekti, arvestades ja kaitstes omaniku taotlusi, ja seda kogu selle realiseerimisprotsessi vältel kuni valmis ehituse üleandmiseni.

Projekti juhendaja organiseerib selleks projekteerimismeeskonna (project management team), finantseerimise ja ehitustööde realiseerimise. Esialgu teeb projekti juhen-

URVE AASOJA-KARUKS

Sündinud 18. jaanuaril 1936 Tallinnas. 1944 aasta sügisel liitus kahelke-nas'ase tüdrukuna koos ema ja vennaga sõjapõgenike voo'uga, mis liikus siit ära Lääne. Esimene peatus peale õhtlikku Lääne-merereisi oli sadamalinn Danzig. Edasi läks raske tee, tih-tipeale rinde jalus, üle Poola, läbi Saksamaa ja jõudis lõ-pule sõja lõppedes Lääne-Sak-samaal põgenike laagris. Siin, kohalikus algkoolis, algas ka tema haridustee. 1951. aastal siirduti kogu perekonnaga Kanadasse ja asuti elama Toron-tosse, kus U. Aasoja-Karuks lõpetas gümnaasiumi ja hil-jem University of Toronto, saades bakalaureuse kraadi sotsioloogia alal. Praegu töötab Torontos American Telephone & Telegraph Co-s.

1956. aastal abiellus ehitus-insener Ergo Karuksiga. Pere-konnas on kaks last — Alar (sündinud 1958) ja Linda (1960).

Urve Aasoja-Karuks on aval-danud kaks luuletuskogu: «SA-VI» — 1968 ja «KODAKON-DURID» — 1976, avaldamisel on kolmas luulevalmik. Täna-ses librias pakume teile võimaluse tutvuda esikkogu nimi-luuletusega. Ajapuudusel jäi rahjaks toimumata kavatsatud kohtumine meie tehnikaüli-kooli kirjandushuvilistega. Loo-dame, et see saab teoks järg-mise külastuse ajal. Seniks on kõigil võimalus osa saada U. Aasoja-Karuksi loomingust luulekogude vahendusel, millis-ed ta kinkis meie raamatu-kogule.

UNO LIIV

daja koos arhitektiga projekti kavandi, mis peab kooskõlas olema:

① riiklike organitega nagu linnavalitsus (joogivesi, kanalisatsioon, haljasalad, parklad, liiklusküsimused jne.), elektri-jõujaamade valitsus, keskkon-nakaitse valitsus jt.

② seadusandlusega nagu lin-na generaalplaan, ehitusmäärustik, liikluseadused jne.

Projekti kavand kinnitatakse linnavalitsuses.

Seejärel alustab projekti juhendaja finantsküsimuste lahendamist: Omaniku algkapi-tal moodustab tavaliselt 5—20% kogu vajadusest ja puu-duv muresetakse pankadest, kindlustusseltsidest, riiklikest fondidest (kui riik on huvita-tud) ja mujalt.

Projekteerimismeeskond võiks koosneda: arhitektist, maastikuarhitektist, konsultee-rivatest inseneridest ja mitme-sugustest erialaspetsialistidest.

Siit edasi algab projekti juhendaja poolt projekti pakkumise ülddehitajale.

Väga elavad ja tabavad olid hr. Karuksi näited praktikast.

VÄRDI REIMAN

MERI VEETILGAS III

EHK IMPRESSIOONE ELU ESIMESELT
VÄLISREISILT

(algus TÜ nr. 28)

27. AUGUSTIL käin koguni kahes kirikus hommikul jumalateenistusel. Wiederbachi vana õpetaja on surnud, uue leidmiseni tuleb Olafil sealse koguduse eest hingekarjasena hoolt kanda. Väikeses külas on 14. saj. kirik, mida kaunis-tavad 17. saj. seinamaalid.

Waldau kirikus on lisaks vanadele freskodele barokne kantsel rikkaliku puunikerdusega. — Milline õnn on feodaalne killustatus, nii palju kunsti üle kogu maa, ja kõrgekvaliteedi-list! Waldaus käin esmakordselt armulaua. Ning saan leeri-tunnistuse. Öhtupoole käime Steinsburgi koduloomuuseumis, milles Olaf kõige enam hindab keltide kultuuri väljapanekuid. Siis ronime veel Väikesse Gleichbergi otsa, et vaadata Saksa-maad 600 m kõrguselt. Näeme ka keelatud, piiritagust maad, Baierit. Vihmaloor matab selle kiivalt, meil tuleb alla kiirus-tada. Komistame kivimüüride jäänustele, need kuuluvad kel-tide linnusele, mis on Saksamaa suurimaks Rooma-eelse raua-aja kinnismuistiseks.

III

Kõikidel õhtutel (peale 23.08) on tähtsaimaks TV uudi-seks idasakslaste massiline põgenemine läbi Ungari Lääne-Saksamaale. Ka hommikused uudised ei pääse sellest mööda. Ida-Saksa enda massimeediumid vaikivad üksmeelselt, asi vaikitakse lihtsalt surnuks. Meenub anekdoot (aga anekdoo-did on SDV-s avaliku arvamuse ainsaks väljendajaks!). Napo-leon öhkab: oleks minul olnud niisugune leht nagu «Neues Deutschland», poleks maailm ial teada saanud, et ma Water-loo lahingu kaotasin! Nüüd on käimas Honeggeri Waterloo, aga tema on vana ja haige mees. Kui palju sõltub üldse tema isikust? Üks Bonni Ida-spets rääkis TV-s Lääne-Saksamaa püüetest seada sisse normaalsed suhted Ungari ja Rumeeniaga, mis olid pörkunud Moskva vastuseisule. Sellest tehti järeldus, et pole mõtet pidada läbirääkimisi haamri, alasi ega lõotsaga, vaid ikka sepa enesega. — Miks rahvas SDV-s ei suuda välja mõelda midagi arukamat kui põgenemine? Tuleks võtta oma saatuse juhtimine enese kätte! Ent pole näha ega kuulda kellestki, kes seda teha suudaks. Kuuldavasti olevat siiski olemas Uus Foorum, mida valitsus legaliseerimast keelduvat, vihjates vajaduse puudumisele sellise organisatsiooni järele. Maal ja väikelinnades ei teata Uuest Foorumist midagi, kuu-len sellest alles peale Eestisse tagasijõudmist raadiojaama «Va-badus» vahendusel!

Kolme nädala eest neid meenutusid ja mõlgutusi kirja pan-nes ei osanud undki näha, et muudatused SDV-s nii lähedal on. Meeleavaldused, parteijuhi vahetus, trükivabaduse kätte-võitmine. End SDV eksperdiks pidav ameeriklane oli reforme alles 2—3 aasta pärast lootnud julgenud. Küllap polnud tal piisavat infot sellest, kui üle kuumenend Ida-Saksa katel juba oli, kui kiire oli ventilide avamisega.

Ungari ülestõus 33 aasta eest olevat mahasurumisel 32 tu-hat ohvrit nõudnud. Loodetavasti lähevad SDV reformid (kui nad ikka algavad?) nüüd rahumeelselt, mitte nagu reformat-sioon XVI sajandil, mis nõudis päidki. Ka marmorpäid, nagu ajaloo tihti juhtunud, kui inimeste viha märkide ja sümbol-ite peale suunatakse. Seda on näha Erfurti Severi kiriku madonna süles olevast Jeesuslapsest...

28. august. Suhli kaubamajas seisan nõutult nagu Piileami eesel. Ma ei oska sellises kaubarohkuses valikut teha! Beerid muigavad mõistvalt — nemad olevat Hannoveris täpselt sama nõutud, kaubad olevat seal paremad ja neid olevat sada korda rohkem. Seda viimast on üsna raske ette kujutada! — Ometi ei leia ma akvarellipintsleid ega mitut muudki asja, mida ko-dused soovinud, ei leia kahe nädala jooksulgi. Olaf räägib, et autokummide järjekord olevat aastapikkune. Küllap on defit-siiditont SDV-ssegi tasapisi pesa tegema hakanud.

Õhtul istun jälle üksi teleri ees — sõprade jaoks on uni (kahtlastest?) poliitikast etem. — Usutletakse üht staažikat SLV Ida-spetsi, kes lahkab oma maa suhteid Tšehhoslovaki-aga, millele Müncheni sobing väga halva eelhäälestuse loo-nud oli. See piinlik tõke tuli maksku mis maksab kõrvaldada. Kas tunnistab SLV tehingu algusest peale kehtetuks — või Tšehhoslovakkia sama leppe tühisteks (nichtig)? Lõpuks tehti mõlemat, ja seda sobingu kehtima hakkamise hetkest peale.

(Järgneb.)

ANNE-MALLE HALLIK

Erfurt, Severikirche. Madonnal on süles ilma peata Jeesus-laps — reljeef on saanud kannatada Reformatsiooni käigus (16. saj. I poolel).

Autori foto

ROHKEM...

titel, kauakestvad eksperimen-did jm.) sellised tööpäevad pa-ratamatud, kuid pärast kella 23.00 majas viibimiseks peaks olema haldusaparaadi eriluba. Teatavasti on öösiti meie õppe-korpustes miilitsavalve kuid selle efektiivsus on väike, kui majas viibib rohkesti rahvast.

Et Tallinna Tehnikaülikool isemajandavas Eestis oma tööd edukalt teha saaks, peab meis kõigis ärkama peremehe tunne. Teadvustagem endale, et ruu-mid, kus me töötame ja vara, mida kasutame on Tallinna Tehnikaülikooli omand. Olgem siis tõelised peremehed!

FELIKS ANGELSTOK

AUSTATUD MAJAKAASLASED JA ÜLIÖPILASED!

Olete Te kuskil kohanud nii originaalset teenindussüsteemi, kui peamaja sööklas? Kõige-pealt seisate ühes järjekorras tšeki saamiseks, siis alles oma-te õigust toidujärjekorda asu-da. Huvitav, kui palju maks-takse palka tšeki varda otsa loomise ja salvrätikute kokku-murdmise eest?

«Sigalasse» sisse astudes märkame imestusega, et taas kord saab baarist kohvi osta. Kohvi kõrvale aga... Baari vastas istub riidehoius üks tä-

di, kes heegeldab või loeb lehte. Ma ei ole näinud, et seda riidehoiu keegi talvelgi eriti kasutaks. Mis oleks kui asetaks laudade kõrvale mõned nagid ning las tädi teeb oma lemmiktegevusi kodus?

Millal viimati meie söökla-te toidukvaliteeti kontrolliti?

Miks ma sellest lehes kir-jutan? Sellepärast, et need kü-simused huvitavad meid kõiki. Ja sellepärast, et meie haldus-süsteemi eest vastutajad aktiivselt selliste igapäevaasjade-ga tegeleksid. Selle asemel, et hoolega valvata, mis eesmärki-del tugengid ühikate puhke-ruume kasutavad, näiteks.

SULEV ALAJÕE

Tänapäeva uuenevas ühiskonnas, mis on ärkamas 50-aastasest unest, taastub 1940. a. vägivaldselt katkestatud tegevus. Järgnevalt killuke sellest, pandud kokku 1936. a. ilmunud «Üliõpilastelehe», ORKA andmete ja vilistlaste mälestuste järgi.

1921. a. sügissemestri algul kujunes Tallinna Tehnikumis välja rühm üliõpilasi, keda ühendas ühine soov — organiseeruda. Pikemate kaalutluste järel jäid nad peatuma korporatiivse vormi juurde, kuna leidsid, et sellelaadilise organisatsiooni distsipliinivõimelisem sisekord tagaks kasvatussuhte edukama teostamise. Asutatavat korporatsiooni püüti rajada vabana senituntud korp-ide negatiivsetest harjumustest ja võõrapärasest mõjust, taheti süvendada eesti rahvuslikku omapära ja luua sobivat õhkkonda tööks teaduslikul ja ühiskondlikul põllul.

Väljasteks TUNNUSVÄRVIDEKS valiti must-roheline-valge, tähendusega: must — kohusetruu, roheline — nooruse lakkamatu püüe, valge — edu poole. Korporatsiooni vapi kujundamine, mis villi kogu kingitusena 5-ndaks aastapäevaks üle anti, nõudis pikemat aega. Vapp kujutab korp-i värvidega kolmeks jagatud kilpi, ümbritsetud tammepuu okstega ja ilustatud: must — korp-i tsirkliga, roheline — riigi ja pealinna vapi — kolme leopordiga ning valge — tehnikaka ja edu embleemi — viikingi laevaga.

23. OKTOOBRIIL avas korp! Tehnola oma ametliku tegevuse Tallinnas, olles ühtlasi üks esimesi korporatsioone riigi pealinnas. Asutajaliikmetena kirjutasid põhikirjale alla 12 üliõpilast, kellest viis olid võidelnud Vabadussõjas. Esimesse juhatusse valiti: esimeheks A. Laupa, kirjatöömehes O. Lubi, laekuriks H. Leevald. Korpi esimeseks auvilistlaseks valiti tehnikumi dotsent Joh. Kiivet, kes võttis osa ka põhikirja koostamisest.

Esialgu käidi koos kaasvõitlejate erakorterites, kuid pea-üüriti Narva maanteel konvendi korter. Palgati ametisse laulu- ja spordiinstruktorid, tekkisid eriringid muusika ja male alal jne. Üks õhtu nädalas määrati erialalistele ja ka populaarteaduslikele referaatide- ja vaidlusõhtutele. Anti välja perioodiliselt ilmutat siseajakirja «Vita nostra». Noorliikmeid võeti vastu piiratud arvul ja range valikuga, seega hoiti ära korp-i muutumine massiorganisatsiooniks ning tõsistele töötajatele üliõpilastele loodi vaba aja kasutamiseks otstarbekohaseid võimalusi.

Korp! Tehnola eluavaudused ei piirdunud üksnes oma sise-

elu korraldamise ja liikmete kasvatamisega, elavalt võeti osa ka üliõpilaskonna üldüritustest. Tallinna üliõpilaskonnas edustuse koht oli Tehnola käes kokku viis aastat, sellest ksv! V. Leevald üksi koim aastat järjest.

Seoses Tallinna Tehnikumi likvideerimisega kolis Tehnola üle Tartusse, kus ta kinnitati Tartu Ülikooli valitsuse poolt 24. mail 1935. a. Sajast liikmest oli järele jäänud kümme. Konvendi ruumid üüriti Kuperjanovi tänav 17. Ühe tegevusaasta jooksul täienes pere üheksa liikmega ja tegevus ei soikunud.

Tehnikainstituudi asutamine Tallinnas tõi korp! Tehnola tagasi oma sünnilinnas, kus tema registreerimine E. V. Tallinna Tehnikainstituudi juures toimus 14. okt. 1936. a. 1936—1940 oli korp-i tegevuse aktiivne periood. Suurenes liikmeskond, sõlmiti mitmeid sõpruslepinguid. Tiheadad sidemed olid Soome Tehnikaülikooli seltsiga «Tekniikan Yliopilaat», kellega sõlmiti 1937. a. sõprusleping, samuti ka Poola akadeemiliste organisatsioonidega. Nende maadega toimus ka üliõpilaste praktikavahetus.

1940. a. suvel, kui Tehnola likvideeriti, kuulus sinna 141 liiget. Paljud neist lahkusid sõjakeerises välismaale, kus moodustasid korp! Tehnola Põhja-Ameerika, Kanada, Rootsi ja Austraalia koondised. Juurdekasvu puudumise tõttu on aga nende tegevus vaibumas. Eestisse elama jäänud liikmete vahelised sõprussidemed ei katkenud, hoolimata rasketest aegadest jätkusid kooskäimised. Praegu elab Eestis 20 vilistlast.

Selle aasta 22. mail registreeriti korp! Tehnola Tallinna Tehnikaülikooli Opetatud Nõukogus. Uusi liikmeid on praegu 14, täienenud on ka vilistlaskogu, mida juhib prof. Johannes Aare. Vanameheks on Eino Pillikse, mag. cantandi on Hardi Tiidus.

1921. a. asutajaliikmete poolt ülesseatud tegevuse põhilised POLE MUUTUNUD ka tänapäeval. Korporatsioon püüab oma liikmetes kasvatada kohusetundlikkust ja ausust, kultuursust ja mitmekülgset haritust, isamaalisust, seltskondlikku käitumist, tugevdab sideid erinevate põlvkondade vahel, loob sõprade ringi, kellele võib alati kindel olla.

Olles teadlik, milliseid ülesandeid ja kohustusi maa pere-meheks saamine paneb eesti haritlaskonnale, püüab korp! Tehnola innu ja energiaga kasvatada oma liikmeid väärilisteks järeltulijateks nende lepratele eelkäijatele, kes oma tööarmastuse ja ausameelsusega on väärt olnud kandma Eesti mehe nime.

AARTO EIPRE

Mälestus Tehnola koosviibimisest.

15. oktoobril sai automaatika kateedri dotsent, õhtuse teaduskonna dekaan, Eesti TA meeskoori ja Eesti Meestelaulu Seltsi juhatusse esimehe, Eesti teeneline haridustegelane Heino Ross 60-aastaseks.

Rossist ja Rossile

«Kas keegi teab, kas Ross on majas?»

«Ei tea, aga teda on küsinud rektor, partei ja dekanadi daamid.»

«Tema auto on igatahes väljas.»

«See ei tähenda veel midagi!»

«Eile ta ütles, et tuleb kell üks.»

«Kuule, praegu on ju pea-aegu kolm!»

Sedalaadi jutt on meil kateedris tavaline. Tavaline on ka see, et keset pärimisi on mees äkki kohal mis kohal. Teatab reipalt, et on «hommikust saadik» majas olnud, kohtunud kõigiga, kes teda otsinud, ja räägib meile mõne uudise. Sellise, mida, tema kuuleb ammu enne meid. Ja sealsamas on ta jälle kadunud kui tina tuhk. Bermuda kolmnurgas kaovad laevad ja lennukid. Ross oskab samaga toime tulla dekanadi, rektoradi ja labori vahelises kolmnurgas. Ja kui tarvis, siis mitu korda päevas. «Kõik» otsivad ja keegi ei leia, sest tal on asjad ajada, kusagil on kedagi vaja aidata või kellegagi kokku viia, teisel on «üks jama» vaja korda teha ja paljud muud. Ent kui meil midagi tõsisemat päevakorras, on Ross platsis ja asjaga kursis.

Õppejõudude toas Sinu laua peal on pabereid vähe. Need on hiirekõrvus ja hoiavad omanikku meenutavalt veidike viltu. Paberite peal või kõrval lebab ikka mingi klemmide ja mähistega vigur. Kas üks erisorti releed või muu elektromagnetiline asjandus. Selliseid riistapuid, mis magnetvälja ja sihipärast liikumist tekitavad, on Sul laboris veel palju. Oled magnetvälja ja magnettehnikaga ümberkäimist tudengitele selgitanud ja õpetanud tubli kolmkümmend aastat. Ehk on seegi üheks põhjuseks, et kõige tugevam magnetväli ja liikumine ümbritseb Sind enast? Igal inimesel on oma aura. See Sinu aura on igatahes elektriliselt ärritav ja ergutav, magneetiliselt ligitõm-

bav, kõitev ja Su soove täitma panev. Meie ja Sinu enda õnneks on Su magnetväli valdavalt optimistlik ja positiivne.

Kui päev vajub õhtusse, tekib ühes esimese korruse koridoris järjekord. Seda pikem, mida lähemal on semestri lõpp. Tahetakse dekaani vastuvõtule, tahetakse Rossi jutule. Sest tema oskab õhtuse tudengi tulevikku ette kuulutada paremini kui keegi teine. Ja ime-lik lugu, ka kurvavõitu ennustuse saaja tuleb Rossi juurest välja rahulolev nagu peas. Rohkem kui veerandsaja aastat jooksul on dekaan Rossi jutul käinud tuhanded. Ja ikka on mingi nõu leitud. Pole siis imetada, et Ross tuleb hõlpsasti toime autojuhtide ja direktoritega, tõsiste inimeste ja uudujutu ajajatega, igasuguste kapralitega ja isegi kindralitega.

Armas sõber ja ametivend! Juubelpäeval peetakse kõnesid, kiidetakse ja õnnitletakse juubilari. Sina käisid oma sünnipäeva eel mõttes näoga ringi ja pidasid aru, kuidas saaks mehed viia Viini metsadesse Schubertit laulma. Ja kadusidki oma juubelpäevaks ära, sest tähtsamad asjad olid ajada. Sa ei läinud muidugi Ameerikasse, vaid kõigepealt Rossi kombel targalt vastassuunas (nagu ise ütlesid, põhja poolt toetust saamata ei tasu lõuna poole sõita!). Jõudsid tagasi, olid väsinud ja rahul. Ja võtsid kiidusõnad ja lillesõlmed vastu mõnepäevase hilinemisega, «Rossi aja järgi». Oled õnnesoovide kuhja all hämmeldunud moega. Et kas tõesti...?

Armas Ross, pärisnimega Heino Ross, meile kas lihtsalt Ross või Mäidu! Sa oled kogu oma täiskasvanu elu olnud akadeemiline isik. Ometi ei suuda ma Sulle mitte kuidagi tõsiselt ja akadeemilist juubeljuttu kirjutada. See, millega ma kümne teise hea kolleegi puhul võiksin kuidagimoodi toime tulla, kukuks Sinu jaoks

EEVI RAAS

teadusliku raamatukogu osakonnajuhataja, tähistas 20. oktoobril oma esimest juubelit.

Õnnitlevad

kolleegid

TTÜ raamatukogust.

lihtsalt variserlik välja. Oled keeruline ja mittestandardne ja me tunneme teineteist liiga kaua. Nii annangi toimetusele terviku asemel paar konarlikku kildu...

Siiski, küsimusele, mis on need trumbid, mis on Sinust Rossi kui isiksuse teinud, võin küll vastata. See tundub isegi lihtne. Sul on terav mõistus ja Sa jääd tegemata töö, mille mõtet Sa ei näe. Sa oled selt-siv ja musikaalne ja Sul on võrratu suuvärk. Sa oled varjamatult isamaaline. Oled teistele avatud ja jääd isendaks nii kirikus kui kõrtsis, ei püüa näida parem ja targem kui tegelikult oled.

Neid häid omadusi on ju teistelgi. Aga Sinu bukkett on miskipärast eriti hästi õnnestunud.

Noh, aga Sinu miinused, kas neid ei olegi? On ikka, küll ja küll! Muidu Sa ei püsiks maa peal ja tasakaalus.

Lõpetan ja ütlen vaid: «Olenagu oled ja tee nagu teed! Kasuta seda, mis Sul on. Tarkus kasvab ja magnetväli tugevneb!»

LAURI EINER.

TEADAANNE

Õppetöö paremaks korraldamiseks seoses oktoobripühade-ga toimub päevases õppevõr-mis õppetöö:

- laupäeval, 4. nov. 89. a. paaritu õppenädala esmaspäevase tunniplaani kohaselt,
 - pühapäeval, 5. nov. 89. a. paaritu õppenädala laupäevase tunniplaani kohaselt,
 - esmaspäeval, 6. nov. 89. a. õppetöö jääb ära.
- Töölised ja teenistujail viia puhkepäev laupäevast, 4. nov. 89. a. esmaspäevale, 6. nov. 89. a.

TTÜ AJALOO-LEKTOORIUM

30. oktoobril kell 16.00 aud. A-VI-229 loeng teemal

EESTI

1920.—1940. AASTATE MAAREFORMID JA UUS TALUSEADUS.

Lektor: ajalookand.

ANTS RUUSMANN

Pääsmed müügil ühingus:

«Teadus» A-V-139 ja

kohapeal enne algust.